

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

II. In quo malitia vitii huius vanæ gloriæ consistat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

glofo statu sepe ipsum prædicandi officium, aut aliud quid simile cum intentione quidem animarum iuandarum auspicamur; postea tamen ipsa subingreditur vanitas, & hominibus per id placere & gratificari, aut ab ipsis æstimari, magnificari, ac celebrari quærimus: quæ illicia & præmiola ubi defuerint, tandem in eo aut segnescere, aut saltem non libenter, sed inuite illud agere videmur.

CAPVT II.

In quo malitia vitii huius vane gloriæ consistat.

Vitii huius malitia in eo proprie consistit, quod homo vane gloriosus se per gloriam & honorem euehere gestit, qui soli Deo proprius est. *Soli Deo honor & gloria: quemque alteri ipse dare non vult, sed sibi soli reseruare, Gloriam meam alteri non dabo.* Vnde sic Deum alloquitur Augustinus: *Quicumque laudari cupit per id quod tuum donum est, & in eo quod agit bonum, non tuam, sed suam gloriam querit hic fur est & latro, & demoni similis, qui tuam furari gloriam voluit.* In omnibus Dei operibus duo notanda sunt; primo fructus & utilitas, deinde honor & gloria ex his operibus resultans, vt scilicet ipse operis auctor & artifex propter ipsum laudetur, & æstimetur & honoretur. In hac igitur vita Deus statuit ac vult, vt omnis operum suorum fructus cedat homini, at omnis gloria vni sibi. *Vniuersa propter semetipsum operatus est Dominus, Et creauit Dominus omnes gentes in laudem, & nomen & gloriam suam:* hinc etiam omnia creata eius nobis sapientiam, bonitatem & prouidentiam assidue deprædicant & enarrant. Atque ideo etiam cæli & terra dicuntur plena esse gloria eius. Vnde dum quis in operibus bonis gloriam & honorem hominum quærit,

eum, quem Deus in operibus bonis ordinem posuit, peruertit, Deoque iniuriam irrogat; dum scilicet cupit & satagit, vt homines, qui in Deo honorando & laudando semper occupari se deberent, in se vno laudando & æstimando occupentur; dum etiam vult & procurat, vt hominum corda, quæ Deus creauit vt essent vasa, quæ Dei eiusdem gloriam & honorem præ plenitudine cructarent, suo vnus honore & æstimatione replerentur. Hoc item est corda humana Deo furari, ac propria quodammodo demo & habitaculo ea expellere. Equæ igitur maior dari iniquitas potest, quam & honorem Dei, & hominum corda furari? & ore quidem dicere, vt Deum vnus respiciant, animo vero & corde velle, vt suos a Deo oculos auertendo, eos in nos conijciant? Verus humilis in nullius rei creatæ corde viuere cupit, sed in solo Deo, nec vt sui quisquam meminerit, at Dei solius; nec vt ipse hominum sermo sit, sed vnus Deus in omnium ore deferatur, suo denique omnes hunc solum corde excipiant & perpetuo retineant.

Vitii huius grauitatem & malitiam hæc etiam similitudo & comparatio liquido demonstrabit, si qua mulier coniugata sese comeret & ornaret, quo alii cuidam, præterquam marito suo, complaceret; nemo non videt, quantum hoc modo coniugi suo iniuriam irrogaret: Sic qui opera bona, quæ quædam velut sunt ornamenta, quibus animam nostram adornamus & insignimus, facit vt alii præterquam Deo, qui eiusdem sponsus & maritus est, placeat, insignem illi iniuriam faciet. Ad hæc cogita, quam turpe foret & probrosum, si quis nobilis se ideo magni faceret, quod exiguum quendam leuemque in Regis illius gratiam laborem subiisset, qui ante nobilis huius causa magnam cum infamiam, tum laborem variis in casibus subiisset: quam vero etiam infame futurum, si nobilis

bilis hic insuper apud alios sese obhasce inanias & puerile hocce facinus Regis causa assumptum iactaret & gloriaretur? Quam hoc omnibus iniquum & indignum videretur! præsertim si & Rex sine vlla eius ope omnia hæc egisset, & vniuersum hunc laborem impendisset; tantillum vero id quod nobilis fecisset, non nisi magno Regis cum auxilio & fauore, & auspicio, magnisque ante illectus beneficiis, & post eisdem acceptis præstitisset. Singula autem hæc sibi quisque nostrum applicare poterit, vt confundamur tum quod ob ea quæ agimus, nos magui faciamus, & euancescamus, tum vero magis, quod ob aliquod opus nos ipsi iactemus, & apud alios gloriemur; cum si quæ nostri causa Deus præstitit, & ea quæ eius ergo nos præstare tenemur, inuicem comparemus, pudor sit quod tam pauca agamus.

*Climach. de
vana gloria.*

*22. q. 132.
art. 4.*

Ecces. 10. 15.

Vitii huius malicia inde etiam patet, quod Theologi & sancti illud inter septem illa vitia computent, quæ communiter mortalia nominantur, etsi magis proprio nomine capitalia dicantur; quod reliquorum peccatorum ceu capita sint & principia. Alii quidem octo numerant vitia capitalia, & primum esse dicunt superbiam, secundum vanam gloriam: Verum communis sanctorum sententia, & quæ ab Ecclesia recepta est, non nisi septem capitalia vitia recenset, hinc primum inter illa esse vanam gloriam, ait S. Thomas, superbiam vero omnium septem esse fontem & radicem, iuxta illud Sapientis, *Initium omnis peccati est superbia.*

CAPVT III.

De damno, quod vana gloria secum trahit.

Quantum, & quod damnum vanæ gloriæ vitium secum trahat, manifeste nobis in Euangelio declarat Re-

demptor his verbis: *Attendite ne iustitiam vestram faciatis coram hominibus, vt videamini ab eis, alioquin mercedem non habebitis apud Patrem vestrum qui in caelis est.* Nolite imitari hypocritas illos Pharisæos, qui omnia sua eo agebant intuitu, vt ab hominibus viderentur, extollerentur, & æstimarentur: quia omnem operis vestri fructum amitteretis, *Amen dico vobis, receperunt hi mercedem suam.* Voluisti ab hominibus magni fieri, & æstimari, hocq; te desiderium ad faciendum id quod fecisti, impulit; quare & illa tua futura est merces, tuum præmium, næ est quod amplius quid in altera vita speres. Ah miserum te, qui tuam mercedem iam receperisti, nec aliud habes quod speres. Vnde S. Iob: *Spes hypocrita peribit;* eius inquam qui illo intuitu sua est operatus, vt ab aliis magni fieret & dilaudaretur. Egregie id declarat S. Gregorius; quia omnis æstimatio, & humanæ laudes & applausus, quorum intuitu se ad operandum applicuit, iam vna cum vitæ halitu, quem efflauit, euauerunt. *Non ei placebit recordia sua.* Quam te, ait Gregorius, deceptum & illasum inuenies tum, cum apertis tibi oculis & iam defæcatis, clare perspicias te eo, quo regnum caelorum comparare potueras, non nisi vanam quandam hominum laudem & inanem plausum, dicentium, *Quam bene id dixit, quam egregium id eius facinus! comparasset! Qui pro virtute quam agit, humanos fauores desiderat, rem magni meriti vili pretio venalem portat; unde celi regnum mereri potuit, inde minimum transitorii sermonis querit.* Quæ maior illusio & fatuitas dari cogitarique potest, quam multum laborasse, permulta bona opera fecisse, & post se ab omni mercede vacuum reperire! Hoc est quod significare voluit Propheta Aggæus: *Ponite, inquit, corda vestra super vias vestras: seminastis multum, & intulistis parum; comedistis, & non estis satiati; bibistis, & non estis inebriati; operuistis vos, & non estis calefacti; & qui mercedes congregauit, misit eos in sacculum pertusum. Quod potestremum*

Math. 6.

Lib. 1. 11.

*Lib. 1. 11.
cap. 1. 11.*

*In Conf.
Monast.
Tria da
vana gl
1. Corp
stra at
2. Pra
stuliat.*

*3. Supplic
um meret*